

Nelly için...

*In that land there's a winter
In that winter's a day
In that day there's a moment
When it all goes away
And you know it's a lion's heart
That will tumble and tear apart
When it's comin' down the hills for you*

(The Tallest Man on Earth: *A Lion's Heart*)

*O ÷lkede bir kış var
O kışta bir gün
O günde bir an
Her şey uzaklaştığı zaman
Ve bilirsin o bir aslanın kalbi
Tepeden aşağı sana doğru gelirken
Yuvarlanarak parçalanan**

(The Tallest Man on Earth: *Bir Aslan Kalbi'nden*)

* Türkçesi: Mine Kazmaoğlu

1

Eğer biri, ondan bu durumu anlatacak somut bir tarif isteseydi –elle tutulur herhangi bir şey yani– şöyle hayal et, derdi. Bir deniz hayal et, derdi, ortalama bir deniz. Sıradan bir deniz. Abartılmış bir deniz değil, kartpostallardaki gibi değil, çok daha güzeli. Suyun açık renk ama kıyıların gece mavisi olduğunu düşün. Hadi, sıcak ve dalgalı olduğunu düşün, kış değil ama, bak şimdi o denize, birkaç balıkçı eski püskü tekneleriyle denizde iz bırakıyor, her yerde martı gölgeleri yüzüyor ve en önde, denizin sığ olduğu yerde çocuklar suda oynuyor, şişman adamlar denizin üstünde taş sektiriyorlar, bir kere, bir kere ve bir kere daha ve her şey çok sessiz, her şey çok sesli, görmeyi dene, dene, derdi tüm gücüyle. Tabii nasıl güçlü olunacağını bilseydi. Martıların kendi gölgeleri üzerinde, denizin üzerinde nasıl

çıglık attıklarını hayal et, fırtınaların nasıl koptuğunu düşün ve yağmurun yön değiştirerek denizin üstüne yağmadığını düşün, her şeyi tam olarak böyle hayal et. Eğer biri bir açıklama bekleydi –elle tutulur herhangi bir şey yani– böyle derdi, Stella Maraun'un gözleri tam da böyle.

2

“Birdoksan,” dedi telefondaki ses. “Birdoksan, artık tamamen uyanmak zorundasın.”

Adrian tam da o anda, Stella'nın kalem tutmadaki beceriksizliğini düşündü. Aklına ilk gelen buydu: Stella'nın yazı yazarken, kalemi ilk kez eline almış gibi, sözünü geçirmeye çalıştığı parmakları... Tanrı biliyor ya, derin uykusundan uyandırıldığı için böyle masumane anları düşünmek yerine öfkelenmeye hakkı vardı aslında.

Stella.

“Ne oldu?”

“Harekete geçme zamanı Birdoksan,” dedi Stella. “Hemen kalkıp üstüne bir şeyler geçir, kesinlikle itiraz istemiyorum, hoşça kal!”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Adrian. Yatağın-

dan kalktı ve sendeleyerek pencereye yaklaştı, gecenin zifiri karanlığıyla birlikte soğuğu iliklerinde hissetti, karla kaplı sokakların hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Birileri gözümün önünde Üçölülük Ev’e taşınıyor,” dedi Stella keyifle ve adeta coşkuyla. “Hemen buraya gel, yolunda gitmeyen bir şey var, burnuma çok fena kokular geliyor!”

Stella Maraun, Uruguay’dan ya da geçenlerde yaşam belirtisi bulunan bir gezegenden, evrenin herhangi bir noktasından arayabilirdi, hiç fark etmezdi... Adrian yerinden fırlar, sağ eliyle saçlarını sertçe düzeltir, sol eliyle askıdan ceketini kapıldığı gibi, yakaladığı ilk uçağa ya da uzaygemisine atlayarak, soluğu Stella’nın yanında alırdı.

Ancak Stella’yla komşu olmaları ve aralarında sadece birkaç nefeslik mesafe bulunması, durumu oldukça karmaşık bir hale getiriyordu. Adrian şöyle bir kendine baktı ve hemen anladı ki, bu haliyle mümkün değil Stella’nın yanına gidemezdi. Dikkat çekici sakillikteki lacivert, pamuklu pijaması, göğsünün üstünde çakırke-yifmiş gibi sırttan *Bugs Bunny* desenine rağmen, fena sayılmazdı aslında. Sorun *Bugs Bunny* değildi, gerçekten, onu kolaylıkla gizleyebilirdi.

Pijamasının sakilliğine neden olan şey, topuklara kadar inmesi gereken uzun paçaların, ancak baldırlarını kapatmaya yetmesi ve gün geçtikçe kısılmaya devam etmesiydi. Pijamanın kolları da acınacak haldeydi; kollarının büyük kısmını –tam yedi benini, kol tüyleri-

ni ve hayattan bezmiş olsa kendine bir isim seçip dövmesini yaptırabileceği kadar geniş bir alanı– açıkta bırakıyordu.

Kötü olan, Adrian’ın bu pijamalara karşı bir şey yapamamasıydı; iyi olansa, zaten hiçbir şey yapmak istememesiydi. Çünkü beş ayın sonunda elden çıkarılmak zorunda kalınmayan her pijama, Adrian’ın annesi için bir zaferdi. Oğlunun hâlâ aynı pijamayı giyiyor olması, son zamanlarda boyunun uzamadığı ve şimdilik iriyarı sayılmayacağı anlamına geliyordu.

Bu, gerçekten de iyi bir şeydi. Giyilmeye devam edilen pijamalar, Adrian’ın annesini kısa süreliğine de olsa rahatlatıyordu. Hatta bazen bu pijamalar, kaytarılan doktor randevularını, *Waldland Büyük Bedenler* mağazasını ve özellikle de oğlunun, yaşlılarından endişe verici derecede, iki ya da yedi basamak daha yüksekte olduğu gerçeğini unutturuyordu annesine.

Stella’nın, “Birdoksan!” dediğini duydu Adrian. Sesinde neredeyse tehditkâr bir tını vardı. “Telefonda mısın hâlâ? Buraya gelecek misin artık?”

“Stella?”

Çok geç, Stella telefonu kapatmıştı bile. Adrian, senelerdir giysi dolabının yanında asılı duran ve uzun zamandır boyuna kısa gelen aynanın karşısına geçti. Aynada, tüysüz çenesi, yumuşak karnının birkaç santimi ve ikisinin arasında soluk alıp vermekten nefes nefese kalmış *Bugs Bunny* görünüyordu.

Adrian, pijamasını çıkarıp yatağın üstüne fırlattı.